

— Това е грѣшка! — извика той. — Лейтенантъ Баумгартъ бѣ тежко раненъ, падна въ плѣнъ, но остана живъ.

— И вие, слѣдователно, искате да ви взематъ за умрѣлия вѣстовой?

— Струва ми се доста ясно се изразихъ.

— Добрѣ, но въ такъвъ случай вие също така трѣбва да знаете, по каква работа е билъ изпратенъ вѣстовиятъ?

— Разбира се.

— Моля ви, да ми я съобщите.

— Повикаха доброволцитѣ, които желяеха да отидатъ като вѣстови при генерала Клейста. Единъ день по-рано, при рѣката Теруанъ, стана сражение, въ което генералътъ заедно съ своя корпусъ бѣше съвсѣмъ изтласканъ отъ главната армия. Въ образувалата се междина се намѣстиха маршалитѣ Мармонъ и Мортонъ, тъй че всѣко съединение по туй врѣме изглеждаше невъзможно; а при това, казваха, че се приближава Наполеонъ. Тогавъ фелдмаршалъ Блюхеръ внезапно рѣши да отстъпи — за да чака подкрѣпление, както менѣ ми се чини. Трѣбваше, каквото и да стане, да се съобщи това на генерала Клейста, за да се не намѣри изолиранъ. Необходимо бѣше прѣзъ тая нощъ да се прѣдизвѣсти, като се мине неприятелската стражева верига. Прѣдъ всички доброволци прѣдпочетоха мене. Майоръ фонъ-Шакъ ме заведе при фелдмаршала. Той ми връчи едно писмо.

— Моля ви се, почакайте една минута, — прѣкъсна го прѣдсѣдателтъ и, слѣдъ като прочете бързо нѣщо въ своитѣ книжа, каза, съкашъ безъ да придава никакво значение на своя въпросъ:

— И това писмо, разбира се, съдържаше въ себе си тая заповѣдь?

Не.

— Ами какво друго?